

EINAR

Storeklump var langt fra overbevist om at Lilleklump virkelig mente det den sa...

Et frimodig eventyr

Jeg elsker deig, sa gjærklumpen

Det var en gang en gjærklump, populært kalt «Menigheten». En trofast og prektig liten klump. Men — den hadde en lengsel. Det var å bli større, riktig vokse og vokse — noe triveligere kunne den ikke tenke seg. Og rett var det.

Gjærklumpen lå i et hjørne for seg selv og forsøkte å heve seg opp for å se hvor stor den kunne bli. Den spent musklene, pustet dypt inn og strakte og strakte seg. Men til dens store sorg, stort større ble den ikke. Ja, ikke bare det — det hendte den ble mindre.

Midt ute på bordet lå en diger deig, også kalt

«Bygda». Fin og fet, men flat.

Lille gjærklump tenkte — kunne jeg bare få lurt litt av den store klumpen bort til meg, ville det gjøre oss begge

Einar Engebretsen

godt. Den ville bli bedre, og jeg ville bli større. Kom, kom til meg, jeg elsker deig, her er det godt å være, sa gjæret, med sin mildeste stemme — eller, hvis det ikke hjalp, den morskeste og myndigste. Deigen reagerte ikke.

Men Lilleklump ga seg ikke. Den satt i sin høytidelige ensomhet og siterte Bakermesterens herligste oppskrift, rett ut

av den Store Kokebok.

Det hendte nok at Storeklump hørte, men oppfattet ikke Lilleklumps litt merkverdige sprog. Det er også slik at de mest praktfulle oppskrifter kan lite gjøre når gjær og deig ikke møtes.

Årene gikk. Lilleklump og Storeklump var ikke på talefot. Selv om Lilleklump gjentok: Jeg elsker deig, så var Storeklump langt fra overbevist. Storeklump kunne være temmelig døv og dau, men dum? Nei. Den tenkte som så at var Lilleklump så glad i Storeklump som den sa, så ville den komme nærmere, vise større interesse, leve seg inn i og heve seg opp i Storeklumps problemer og muligheter.

En dag den lille gjærklumpen lå og tenkte at nå var gode menighetsråd dyre, husket han noe Mesterbakeren hadde sagt for lenge, lenge siden. Det var gjærklumpens oppgave å komme til stordeigklumpen, og ikke omvendt. Hvis Lilleklump plasserte seg midt i Storeklump, ville de forunderligste ting skje.

Det tok kjærlighet, fantasi, tid og ikke minst hardt tankearbeid før den lille gjærklumpen fikk plassert seg i hjertet av den store deigklumpen. Men så fort det var gjort, begynte Mesteren å kna og forme det hele. Lilleklump ble strukket, tøydd og knadd sammen med Storeklump. Lille-

klump skapte liv og vekst i Storeklump.

Sant nok, det var øyeblikk da Lilleklump ønsket seg tilbake til sitt lune, trygge hjørne, med sin egen sprogform, sine gamle rutiner, vaner og venner, dengang alt var under kontroll. Nå hadde både Lilleklump og Storeklump forandret form og utseende — det var til tider vanskelig å skille de to fra hverandre. Bare Mesteren selv kunne det, men det var også tilstrekkelig.

Midt i alt dette ukjente, usikre, følte Gjærklumpen et stort behov for Mesterbakerens sterke, trygge hender som formet og formet det hele. Og allting vokste og vokste....